

13 — Trinaesta žrtva

— O, sranja. — mrmlja Bane sluđeno buljeći u prelomljeno stablo jasi-ke. Protresa glavu, pa napipava pljosku u unutrašnjem džepu. Žestica mu razbistrava mozak.

Čelični lanac nije popustio. Kučka je polomila drvo. Ustaje. Nema druge nego krenuti za njom. Izlomljene grančice pokazuju pravac devojčinog prolaska. Nepažljiva je i to može imati dva objašnjenja; ili se uspaničila, ili zna kuda ide. Ovo drugo nikako ne valja. Lovci baš nisu omiljeni u Provinciji. Istina, poteru nije čuo još od sinoć. Odustali ili izgubili trag; svejedno. Bila je ovdašnja. Ubrzo joj je mogla stići pomoć.

Uvežbanim trkom probija se kroz gusto rastinje. Nedugo potom u vidokrug mu se pojavljuje curica koja odmiče ka jugoistoku. Naravno! Kučka zna šta traži. Provincijska predstraža! Naglo menja pravac i trnje mu struže po čizmama. Iz predostrožnosti joj je izuo obuću i ovuda nije mogla. Prestaje da obraća pažnju na kretanje žrtve i ne usporavajući nastavlja trk ka ogromnom hrastu uzetom za orijentir.

Seče joj put i devojka mu bukvalno uleće u naručje. Udarac pesnicom odbacuje je par metara unatrag, a da nije ni shvatila odakle je stigao. Priskače i dohvata je za kosu. Prebacuje je preko izvaljenog debla. Curica je u šoku je i gotovo se ne opire. To mu olakšava otkopčavanje opasača. Prvi udarac po stražnjici ju je povratio i ona pokušava da se otrgne. Sasvim očekivano. Slobodnom rukom Bane pritiska leđa lovine i blokira joj otpor. Opasac nastavlja da joj praši guzicu. Neko vreme devojka vrišti i otima se. Potom se smiruje. Prasak udaraca ispraća tek tihim jecajima.

Udri kučku Bane! Zaslužila je.

Prestaje da je bije tek pošto se sasvim umirila. Valjda je shvatila da neće trpeti neposluh. Opasava se i prikačinja lanac. Nema spavanja do reke!

Kad budu na brodu Blaženi će preuzeti brigu o njoj. Trza je za kosu i ona diže uplakano lice.

— Uradiš li to još jednom, neću više biti ovako fin. Jasno? — glas mu je više režanje nego govor.

— Zašto to radiš? Ti nisi njihov! — radoznalo stvorenje. Ni ovako prebijena ne ume da začepi.

— Umukni glupačo i kreći! — Trza lanac i devojka polazi. Propušta je pred sebe kako bi je imao na oku. Mala veštica je nepopravljiva. Smišlja novi trik; usporava hod. Verovatno se nada nekoj od čestih Provincijskih graničarskih patrola. Dosta je bilo opiranja! Otkida podeblji prut i ohrabruje je da ubrza korak.

— Ne mogu brže, proklet bio. Stopala su mi u ranama! — Lajava kučka. Umesto odgovora udeljuje joj par udaraca, pa cura konačno ubrzava korak i zatvara gubicu. Najzad može da čuje sopstvene misli. Reka je sve bliže, a opasnost od potere sve manja. Lovac privodi plen.

Govorilo se da je ishrana Blaženih posledica neke davne bolesti koja je harala u drevnim vremenima, još u vreme raspada. Bilo kako bilo Blaženi su na samom vrhu lanca ishrane. Ne mogu da svare ništa osim sveže krvi. Ljudske krvi.

Pojava katarki broda savršeno je sinhronizovana sa paljenjem tačaka na grudima. Implantsi smesta reaguju i laserski nišani plaćenika se povlače. Lovina shvata da je cilj blizu; vrpolti se. Oštar udarac pruta je smiruje i nastavlja pognute glave. Skriveni odašiljači uskoro će izgubiti snagu i naći će se na teritoriji Blaženih. Provincijalci koriste urođenu slabost krvopija da ih zadrže daleko od sebe. Baš to i jeste razlog zbog kojeg su Lovci toliko cenjeni. Patetični niskofrekventni talasi ih ne zaustavljaju..

Postoje svega dva načina da se pobegne od gladi i siromaštva. Dva načina da se dode do Gradova. Manje omiljen način je stići tamo kao hrana. Drugi način je prijaviti se kao plaćenik. Mukotrpan način. Godine poniženja i straha. Ali to nije dovoljno da bi neko postao punopravni Građanin. Tu sreću doživljavaju samo najbolji. Oni spremni da rizikuju. Oni kao Bane. Nedostaju još svega tri device.

Stražari ih propuštaju i paluba krcka pod čizmama. Vrata škripe i ulaze u potpalublje. Bane umorno podiže infracrveni vizir. Boje i oblici se vraćaju. Dočekuje ga pritvorni osmeh na bledunjavom licu. Krvopija je okružena plaćenicima koji je oslovljavaju sa „Gazda“. Ko zna šta je zgrešila pa su je bacili na granicu. Blaženi prljave poslove obično prepuštaju nižoj vrsti.

— Evo našeg šampiona. I to ne praznih ruku! Status ti se smeši. — hladno, nezainteresovano. Bane otkopčava lanac i predaje povodac u ruke plaćeniku koji smesta razdire haljinu sa devojke i proverava himen. Potvrдно klima u Gazdinom pravcu.

Duž zida sa leve strane u tri reda je naslagano petnaest kaveza. Tri su prazna. U ostalima drhture skuturene devojke. Hrana za blažene. Banetova karta za raj. Još samo dva izleta u provinciju i gotovo je.

Pogled mu pada na gola devojčina leđa. Bol mu razdire misli! Vratilo se ono davno sunčano popodne kraj obale. Devojčica koja hrabro skače u jezero. Jasno se sećao tetovaže na sestrinim ledima; iste ovakve kakvu je ugleđao na ledima trinaeste žrtve. Onakve kakvu je i sam nosio.

— Jeco! — devojka ga zbunjeno gleda trgnuta uzvikom. Potom u oku zaiskri prepoznavanje.

— Bane!? — pištolj je u njegovoj ruci trenutak pre no što će se devojka oglasiti. Prebrzo da bi ijedan plaćenik reagovao. Šestoro telohranitelja padaju.

— Zašto? — bilo je poslednje besmisleno Gazdino pitanje. Munjevita izmena okvira. Vrata se otvaraju. Novi pucnji kose stražare koji uleću.

— Beži Jeco! Beži! — urliče. Neodlučna je. Pogled joj bludi po kavezima.

— Oslobodi ih Bane! — ukipila se. Kukumavči..

— Ne, Jeco! Beži dok još možeš! — podvriskuje nervozno. Jeca se ne pomera.

— Oslobodi ih — tvrdoglava je. Bane najzad prelama. Prilazi konzoli i ukucava šifru. Uh, to lajavo stvorenje! Vrata na kavezima se otvaraju, ali on dobro zna cenu svog prestupa. Konzola je namenjena rukama Blaženih.

— Beži Jeco! — oseća prvu razdiruću bol. Implantsu su otpustili otrov.

— A ti? — bori se protiv slabosti i proklinje besmisleno pitanje. Nema vremena. Smrt dolazi.

— Doći ću za vama. Idi sad! — Jeca se još jednom okreće.

— Čekaću te kraj jezera. — kaže, pa najzad izlazi.

— Dugo ćeš me čekati — proleće Banetu kroz glavu dok ga život napušta.